

מסורת הש"ס

(א) לעיל ה' (ב) [נבטח]
נוסף: טקס^א (ג) [לעיל מח:
וטקס]^ב (ד) [נבטח] חתונה
סיומן מתקשר^א אחת פא.
עמר^א ומוזכר לקמן פא. וי
צירן ל^א (ה) [נבטח] ה'ה'ס
וברש"א ה'ה'ס ארץ בר
זנה. והוא המזכר בנאדרין
ה' ע"א וי' וי' וי' וי' וי'
ד"ה דבה. ונבטח^א ארץ
בר חקן^א (ו) [נבטח] ארץ
ל"ה דבה. (ז) [מוספת] דבמות
פ"ה ה"א (ח) [נבטח] וי'
פ"ה ה"א (ט) [נבטח] וי' וי'
נוסף: דלמר מר המוכר נכסו
הלוטשין אליו ורואי פני
נכרה לטועם, ור"ה [נבטח]
ז"י צ"י ז"י [נבטח] ט.
חולין מדר^א (י) [נבטח] ט.
בכורות מט^א, (יא) [נבטח] אחת
המפלו מרש"א שחין ענין וי'
נבטח^א (ט) שחין ענין ז"י [נבטח]
ט^א, (י) חרומה פ"ה ז"י [נבטח]
ט^א. (יג) [נבטח] לב. (יד) חוספת
דלס^א צ"י פ"ה וי' וי' וי' וי'
נז: נח: סוקה יג: [נבטח] פ'
ר"ה ענין מחומה ט"ז [נבטח]
לז' לנכס^א לז' לנכס דשפירי וי'
נבטח^א (ט) [נבטח] לב פ"ה
עליון (י) [נבטח] לב פ"ה
צ"ה (יא) [נבטח] ט"ז פ"ה
ר"ה: ארץ וי' (ט) [נבטח]
וי' (י) [נבטח] א.
מקדש^א (יג) [נבטח] וי' וי'
נבטח^א (יד) [נבטח] א.
וי' וי' וי' וי' וי' וי' וי' וי'
ד"ה העבירין (ט) [נבטח]
וי' (י) [נבטח] ד"ה מחלוקין
א. וי' וי' וי' וי' וי' וי' וי' וי'
נבטח^א וי' וי' וי' וי' וי' וי' וי' וי'
שטרי^א (י) וי' וי' וי' וי' וי' וי' וי' וי'

תורה אור השלם

1. עֵבֶר בֵּיתוֹ בּוֹצֵעַ בָּצַע
וְשׁוֹנֵא מִתְּנֵת יְחִידָה:
משלי טו כז

הגהות הב"ח

(ח) גמ' באגא דאלימי הוה לרז
כ"ל ותיבת ליה נמחק :

מוסף רש"י

גב' ומאי שנה הסס. צפ' האיס מקר
וקדש לי אשה פלונית במקום פלוני וה
מקודשת מאי שנה ההם דנקט לשון שלי
חברו שלא שלחו לשם כך אלא אם יזמ
דסבר. האי משלח לא טרח האי שליח
לצבקה לי במקום אחר ולא סמכה
דעמיה לשוויי שנים אלא באותו מקום:
מראה מקום הוא לו. אם תמצאנה
שם קדשנה לי שם ואיני מטריחך
למקום אחר ומימיה אם עבד עבד:
לא יבזהו ניהליה. לא ראו לי תמנה לאורך
בנו: ומקשינן איבעי ליה לאודועיה.
הלאיני עמנו מן מנהג רמאות: באגא
דלוי' עקמה של צבלי זרוע היתה
ולא יניחו לכל אדם לקנות קרקע
חללם: מהפך בהיה ארעא. מחזור
עליה לקנותה: קבליה. קבל עליה
סיפר דברי זעקתו לר' יורא: לרגל
כשדורשין בהלכות הרגל היו מקבלין
פני הרצ"ה. ענין המהפך בהפך.
מחזור ארעא לזכות בה מן הצדקה.
או שיתנה לו בעל הבית: נקרא רשע.
שירד לחיי חבירו: לא הוה ידענא.
שרב גידל מתעסק בה: דארעא
קמייתא. זו היא לי ראשונה שלקחתי
מעולם: ולא מסמנא מילא. אינה
סימן טוב שימכור אדם מקחו הראשון:
ארעא דרבנן. הפקר לתלמידיהו:
ואע"פ שחאלנו תפועה. בחור ל'
יום דכי בעו קידושין למחל ליתנייהו
למעות אפי"ה חיייל: לאו למלוה דמו.

דנימא המקדש צמלוה אינע מקודשט^א ואלא לפקידון דמו. דנימא אס לא שמייר צה שזה פרוטע אינע מקודשט כדאמר בהאיס מקדש^ב (ועלי דף מז). התקדשי שלא פקדון והלכה ומלאתו שנגנז או שגנז אס נגמיר צה וזה פרוטע^ג מקודשט כו': ואלהא יניסנא. מקמי דנימחלי קידושין וכי אמר לה התקדשי לי צה לאו ידידיה היא ולא מידי יהיב לה אצל אלו לא יניתנו לה להוסיף אלא ע"מ שתתקדש בכן ולהכי כי אכלה ידיה אכלה ולכי מטא זמנא^ד מקדש: וחזרה צה. במוך ל' אמרה אי אפסי צה: ביטל אס עד שלא פרי יציל. האומר לשלוחו אס ומרס וחזר ובטלו מלהיות שלוהו או צפינו או שלא צפינו: דרי מעשה דמו. ואע"פ שלא חלו מיד הוי מעשה מיהא לחול אחר שלשים והא דקרי ליה דיבור משום דלאו מעשה ממע הוא: והגיע בשליש. רבותא אשמועינן אע"פ שלא יאז אחריו לשם כך אלא שפגע בצו אמר לו הרי ביטל ולא אמרינן לזו אמר צמלמא קטל מוכרין והאי מפורשת בפי השולחש: כל כמה דלא מטא גיעא. ליד האשה לאו מידי הוא: יורדין לידי טומאה צמחשבה. כגון גולמי כלים דאמר בהכל שוחטין (חולין דף כה). כל שעמיד לשוף לשבץ ולגרר ואמר המס דלמני חסרון מלככה הוא וטוהורים ואס חישב^ה עליה שלא לשוף ושלא לשבץ הביאתו מחשבה וזו לידי גמר מלככה מכהן להאזה: ואין עולין מוטומאמן. משקבלוה: אלא צפינו מעשה. שיעשה צה מעשה לקלקלם שיצברם או ינקבם וכן עד שלא יקבלו טו

דקסני האומר לשלוחו. לא
וקדשה במקום אחר אינה
ששלחו לשם כך והכא נקט
במקום פלוני דרך אכלה:

וּמֵאֵי שְׁנֵי הַתָּם ^(ד) הִכָּא רְבוּתָא קמ"ל וְהִי רְבוּתָא קמ"ל דְּאֵי תַנְיָ שְׁלוּחָהּ הוּא דְהוּי רִמְאָ עֵבֶר לִי שְׁלִיחוֹתִי אִמְרֵי דַעֲתִיָּה אֵימָא לֹא לִיָּה קמ"ל דְּאֵי תַנְיָ הָאוֹמֵר קְדַשׁ חֲבִירוֹ הוּא דְכִי קְדַשׁ מְקוּדֶשֶׁת דְּסַבְרָ לֹא מְקוֹם אֵימָא ^(א) מֵרָאָה מְקוֹם חֲסִידָא אֲזִיל לְקְדוּשָׁיָ קִידִשָׁה לְנַפְשִׁיָּהּ וְהִתְּ אֵלָא שְׁנַהֲגָ בּוּ מִנְהַגָּ נִיְהִלִּיָּה אֵיבְעִי לִיָּה לֹא אֵתָא אֵינִישׁ אַחֲרִינָא כִּי חֲנָה יְהִיב לִיָּה זֻזִּי לִרְבִּי אֲרַעָא אֲזִיל וְכֻנְהָ לְנַפְשָׁ עֲשׂוֹי אֵלָא שְׁנַהֲגָ בּוּ דְאַלִּימִי הוּוֹה ^(ב) לִיָּה לִרְכָּה בַר בַּר חֲנָה לֹא לִיָּה לְאוּדוּעִי סַבְרָ לֹא אַחֲרִינָא זִבְזָן לָהּ רַבִּי אֲרַעָא אֲזִיל רַבִּי אֲבָי קַבְלִיָּה לִרְבִּי זִירָא אֲזִיל יִצְחָק נִפְחָא אֲמַר לִיָּה אֲצַלְנָו לְרַגְלִי כִּי סָלִיק מִמֶּהֱפָךְ בַּחֲרִירָה וְכֹא אֲמַר לִיָּה יִנְקָרָא רִשְׁעִיָּ עֵבֶר חֲכִי א"ל לֹא הִי נִיְתַבָּה נִיְהִלִּיָּה מֵרָ אֵלָה דְּאַרְעָא קִמְיִיתָא הִי אֵי בְעִי בְּמַתְנָה נִישְׁקָ לָהּ ^(ג) דְּכִתְיָב יְוִשׁוּנָא מִחֵ נַחֲתִית לָהּ מִשּׁוּם דְּהִפְקִי נַחֲתִית לָהּ וְלֹא מֵרָ נַחֲתִי דְּרַבְנָן: וְכֵן הָאוֹמֵר לֹא לֹא כֹא אַחֵר וְקִידִשׁ רַב וְשִׁמּוּאֵל דְּאַמְרִי תַרְיָ ^(ד) שְׁנַתְּאֲכִלוּ הַמַּעוֹת מִלְּמִלּוֹה דְּמֹו וְלֹא לִפְקֵד פִּקְדוֹן בְּרִשְׁוֹתָא דְּמֵרָ בְּרִשְׁוֹתָא דִּידָה קָא מִי בְּתוֹרַת קִידוּשִׁין יְהִיבְנִי ^(א) אֲמַר יְהוֹזֶרֶת אֲתִי דִּי דִּיבּוּר וּמִבְטֵל דִּיבּוּר אֵינִי תְרוּמָתוֹ תְרוּמָה וְיֹוֹרְדִין לִידִי טוֹמְאָתָא בְּ

האומר פרק שלישי קידושין

לְקַדְוֹשֵׁי אִיתְתָּא כְּבִרְיָהּ. ומיירי דלרצוי ארצי קמיה^א ושמי^ב
 לנשוייה שליח אמר לעיל (דף מה:) ללא חזיק איניש
 דמשיז אצוי שליח אכל הכא דלרצוי ארצי ושמי^ג איכא למימר דסמך
 עליו: עני המהפך בחררה ובא אחר ונמלה כו.^ד פי' בקונטרס

דמיירי צחררה של פפקר וקשה מהא
דתנן בשנים אוחזין (ב"מ דף ט"ז) ראה
את המצאה ונפל לו עליה או שפירש
טליתו עליה וזא אחר ונטלה היא היא
שלו וכן ראה דקאמרה התם (סע) מי
שליקט מנקת הפאה ופירש טליתו
עליה מעבירים אותו הימנה^א ואמאי
עני מהפך צחררה הוא ואומר ר"ת
דאיסור דמהפך דנקט הכא לא שייך
אלא דוקא כשרוצה העני להרויח
בשכירות או כשרוצה לקנות דבר אחד
ותצורו מקדים וקונה והוי דומיל דרב
גידל ומש"ה קאמר דנקרא רשע כי
למה מחזר על זאת שטרע בה חצירו
יך וישמכר במקום אחר^ב אבל אם
היתה החזרה דהפקר^ה ליכא איסור
שאם לא^א וזכר זאת לא ימלא אחרת^א
ומיהו קשה מההיא דפריך לא יחפור
(ב"ב דף כ"א:)^א דקאמר התם
מרחיקין מן הדג כמלא ריאת הדג^א
אע"פ שהוא של הפקר ונראה דהתם
היינו טעמא מפני שהוא יורד לאומנתו
כי ההיא דקאמר התם (סע) האי צר
במזוה דלוקי ריחוי ואתא בר מזוהה
ואוקי צדיהי מזי לעבדוי עליה
דקאמר ליה דקא פסקת לחיותאי ועוד
אומר רבינו מאיר אצוי של ר"ת^א דמיירי
דג מן שכן דרך הדייגים להשים
במזודות דג מן והדגים מתאספים
שם סביב אותו דג וכיון שזה פירש
מלמדו תחילה וע"י מעשה שעשה זה
מתאספים שם סביב ודאי^א אם היה
חצירו פורש היה כאליו גחל לו^א ויכול
לומר לו תוכל לעשות כן במקום אחר
ומלאן נראה למהר"ר יצחק שאסור
למלמד להשכיר עצמו לבעל הבית שיש
לו מלמד אחר צדיקו כל זמן שהמלמד
צדיקו שמאחר שהוא^א שכיר שם ילך
המלמד במקום אחר להשכר שם אם
לא שיאמר צה"כ דאין לרצונו לעכב
המלמד שלו אבל אם שכר צה"כ מלמד
אחד יכול צה"כ אחר לשכור אותו מלמד
עצמו ואינו יכול לומר לו הבעה"כ לך
ושכור מלמד אחר דינמא ליה אין
לרצונו מלא לזה ספיקא כדמומה לו
שזה ילמוד בני פה ממלמד אחר:

7

אכלי למלוה נמי לא דמו מלוה להוצאה ניתנה הני
 גי' הלה לא בא אחר וקידשה וחזרה בה מהו ר' יוחנן
 ר' ומבטל דיבור ריש לקיש אמר אינה חוזרת לא אתי
 ביה ר' יוחנן לריש לקיש ^בביטל אם עד שלא תרם ביטל
 א הכא דדיבור ודיבור הוא וקאתי דיבור ומבטל דיבור
 אשה דכי מעשה דמו ולא שאל דיבור ומבטל מעשה
 לאשתו והגע בעשליה או ששליה אחריו שלח ואמר
 הוא הרי זה בטל והא נתנית גט ליד שליח דכי נתנית
 גני הרי זה בטל התם נמי כל כמה דלא מטא גיטא לידה
 יבור ומבטל דיבור איתיביה ר"ל לר' יוחנן ^בכל הכלים
 נחשבה ואין עולים מידי מומאנתן אלא בשינוי מעשה
 מעשה

שבת ואל

מעשה

וּמוציאֵין הימנו את התלוש ואת המחובר. אלא רדא לא בחברה דהפך איירא אלא דהדיא אלא דומיא דרך עובדא שרודה לקנותא או שישתכר עבד בעל הבית כדי שיפתנסו, ובא את לתושת עבד בעל הבית זה קרא רשע, ומיהו אין מוציאין אותה מידו. רשע. שירד לחיי חבד מעולם. ומוכריה אינו טימן טוב. ארעא רבנא. הפקל לתלמידים. מהו. דין אלו לקמל תוך שלשים יום וכתיב אין יקדשו לך יקדשו לך למנות בעולם, אפי' הפקדושתא. אלא דלמל שאם אין בפקדושתא חסד פרוטנא ביני אמיני מוקדשתא. מבלתי להוצאה נחתא. והלא דירייה איהו שלשים יום שאמרה בעולם שנים או אפי' בפקדושתא. אבל מה הוא או תוך ילד יום פס

נפ.

עין משפט
נר מצוה

ה א תושׁע׳ אר״ע סיומן לֵא
 סעף: **ו**
ו ב מ״י מ״ל מנהלות מביה
 ה׳ יא סגן עשׁן סג
 תושׁע׳ ח״מ סיומן קג סעף
 ב: **ז**
ז א מ״י שׁ ופ״נ מהל׳
 אר״סות ה׳ א תושׁע׳ שׁ
 סג רל סעף א: **ח**
ח ד מ״י פ״נ מהל׳ וביה
 ה׳ א תושׁע׳ ח״מ ס׳
 רמט סע׳ ה: **ט**
ט ו מ״י פ״נ מהל׳ אר״סות
 הלכ׳ א סגן עשׁן סג
 תושׁע׳ אר״ע סיומן מ סעף
 א: **י**
י ז מ״י ס״ל מהלכות תרומות
 ה׳ א תושׁע׳ י״ד סיומן שלג
 סעף לו: **יא**
יא ח מ״י פ״נ מהלכות
 גירושין ה׳ ט סג
 עשׁן א תושׁע׳ אר״ע ס״ל
 קמא סעף ט: **יב**
יב ט מ״י פ״נ מהל׳ כ״ט
 הלכ׳:

מוסף תוספות

[illegible]

תום' ר"י חזקן

גמ' לא יהיבון ניהלה.
לא היו רוצים לתת להבן.
איבעיא ליה לאדורעי: לכו.
קודם שיקשטנה להוציא צממ
ממנה רמאות ואסור לה
לכך. כן באנו דלמיני. בקעה
של בעלי וזרעות היה זה
היו מניחין לקנות קרקע
אצלם אלא לא אדם שהיה
חושב בעיניהם. לאדורעי.
שלא ניהוהו לן לקנות
שבבילו קודם שיקחנה. מתוך
עליה. לקנה. בקיה. סיפר
תלונה. להגלה. כדורשימי
בהלכות הרגל והיו כולם
צוים קבל פני הרב. חזרה.
באה פרשי מחזר לכותב כי
מן ההפך או שיתנה לו בעל
הבת, ע"כ. לא מיריח דהא
קודם תפיא פיהו [מ] [מ] [מ]
מקצת פיהו ארמיה על השאר
אין לו כל, כלום, נפל לו עליה
או פרס עליה עליה מלכות
אוהת הימנו, ויברושלמי [מ]
ותנישע פ"ס ש"ם [מ]
ר"ב כס' ר' מאיר קונסין אותו

ומצאין מימנא את תחלוש ואת מחסור. אלא ודאי אל תחרדה דהפק א״ר אבא דהרזאי רבי׳ האי גונאס פסקין לה מיניה. ואלא דומיא דהך עובדא לקוהת וא שישתע עם כל בית כדי שיתפנס, ובא חור ונשע מה שהוא היה מזהה מלשונות עם כל הבית זה קרנא רשע, ומיהו אין מוציאין אותה מידו. רשע, שידור חורבן. מצייתא. ראשונה שהיא קיטת ומגולה ואם אסכרנה אינו סיני טוב. ארנע דרבב. קרנא לתלמידים. מהו. דין אין קרנא וקושי׳ ואצ״פ שנחלכלו כל המעות. תוך שלשים וכן כפי למילין אין קרנא לתלמידים פלעט בעולם, אצ״פ. מוקדשת. אל מלכות. דמיא מוקדשת. ולא קרנא. ששם אין בפקדון וכן פרטה בעין אין מוקדשת. מלוח להוצאה ניתנה. ולא דידה היא ולא יחב לה מיד. ויחודה בה. תוך שלשים וכן שמרנה בעין שנים א״פ אפסיק קרנא. אבל אם מה הוא ואין חורבן וכן ל׳ ופסטיט שלא נגמור דקדישין וצאה לקדישין ואין צאצאי׳ מעשה נתינת מעות לאשה חלל כלל בכרורה ודכרור הוא חשוב.

ה'רצ"ב שני לשמואל, אלפי חסד שום מנחם, השמח את רחל לשלום, מקבל ומוחל מן
 שומאואי, ממשנתם עולם קבלת שומאואי, כגון עידוד לשלום ודברגה ויחב
 מן מנעטלן, מומרת (סוכה ד'), מומרת ומוחל שידור להן, ואף על פי שרש
 מן מקבל מוחל (סוכה ד'), אלפי בשירי מושע, ענין חמלן (סוכה ד'), מחלר חסד
 שומאואי וכן ויחב עליו לעשות מודעלס לן ענין חמלן על סוד סכר ענין שנין
 (בבא), אין עולם מדי שומאואי, אס נעמאל, אלפי בשירי מושע, כגון נשכר סהרו (מחזק סס.)

והקל יליב והוא מומר בקרובותיה, אתי דבור. והשמה ומבטל דבור (הרצו הקדשין ואיכא)]